

Pomladna.

Pomlád zavriskala je spet,
odela v radost širni svet,
zapele ptičke speve so,
pomlad z menoj pozdravljajo.
Odpri, srcé, pomladi se,
dovoli, naj objame te,
z njo vriskaj preko naših trat:
Pomlad prišla je k nam, pomlad.

Prišel bo morda kmalu čas,
ko zresnil se bo tvoj obraz,
pomlad se poslovila bo,
vrnila se nazaj v nebo.
Tedaj ti lažje bo gorje,
če spomnilo te bo srce,
da bila tvoja je pomlad
osa polna biseroov in nad.

Gregor Mali.

Berači.

Ker je z alkoholom rad se bratil,
živ dan kot berač se je po svetu klatil.

vedeli, kdaj se zopet prikaže ta ali oni. Vsak nam je prinesel kaj posebnega.

Tinček je bil pevec in prerok. Znal je vse stare pesmi na pamet. Prepeval je o svetnikih in Materi božji ter napovedoval strahovite dogodke, ki imajo še čez svet priti. Otroci smo ga poslušali kot prikazen z drugega sveta.

Podoben mu je bil Volbenk, dasi dosti mlajši od njega. Ta je bil govornik. Ob nedeljah popoldne je stopil na sredo vasi in govoril prav tako kot duhovnik v lece. Ljudje so splošno govorili, da je končal »črno šolo«. Dan pred odhodom v višje šole mu je bila baje zgorela mati, ko je njemu pekla kruh za popotnico. Švignil je plamen iz peči in jo objel; opekla se je neki tako, da je kmalu nato izdihnila v strašnih mukah. Volbenku se je takrat zmešalo in ni bil več za nobeno rabo. Ni več prihajal domov, kar ogibal se je svoje rojstne hiše.

Le materin grob je često obiskal in vsega obložil s svetniškimi podobicami, ki jih je naprosil okrog. Ko je čez čas prišel zopet na njen grob in videl, da ni več podobice — saj jih je medtem že raznesel veter —, je vselej rekel: »Mati imajo podobice radi. Zopet so vse vzeli k sebi v grob.«

In donašal jih je tako leto za letom, v blaženi misli, da na ta način razveseljuje svojo mrtvo mater.

Velikih kmetij se je izogibal. Prenočišče si je vedno izprosil pri revnejših ljudeh. Zadovoljen je bil z vsem.

Pravili so, da je zmrznil neko zimo v gozdu pod Šmarno goro. Pri njem niso našli drugega, kot nekaj svetih podob, ki jih je namenil zopet za materin grob.

Véliki Janez je imel leseno nogo. Ranjen je bil v vojski doli na Laškem. Povedati je znal mnogo zanimivega iz tistih časov. Vedel je za vse zdravilne rože, pa je ljudem dostikrat res pomagal v boleznih. Morda se bo to zdelo komu čudno, pa je le bilo tako, kar potrjuje tale dogodek, ki je do pičice resničen.

Pri sosedovih je mali Lojzek že od mladosti jecljal. Nekoč opazi to Véliki Janez in pravi materi: »Veste, mati, tale fant se pa jecljanja prav lahko odvadi. Povem vam, da pride to le od prehlada. Kadar boste pekli kruh, zavijte gorak hleb v platneno cunjo in fant naj drži hleb na temenu glave, pa mu prežene tisto prehlajenje. Če ne pomaga prvič, naredite to večkrat.«

In čudo! V kratkem Lojzek res ni več jecljal. To preprosto zdravilo sem pozneje tudi jaz nasvetoval neki materi, ki je imela takega jecljača. Samemu se mi je zdela ta stvar malo neverjetna, a tudi v tem primeru je pomagalo.

Najbolj smešen med stalnimi berači, ki so prihajali v našo hišo, pa se mi je zdel Bobèk. Znal vam je oponašati prav vse živali. Otroci smo bili kar zaverovani vanj, saj nas je tako lepo zabaval z živalskimi glasovi, da smo kar skakali od veselja.

Kadar je šel mimo človeka, mu je namesto pozdrava nenadoma rekel: »Pk, pk.« Tako je baje naredil nekoč tudi orožnikom. Resni možje, ki ga niso poznali, so mislili, da se norčuje iz njihove službe. Peljali so ga pred sodnika. Namesto pozdrava pa je Bobèk tudi sodniku pihnil v uho: »Pk, Pk.« Sodnik je takoj spoznal, da je možiček bolj revček v glavi, pa ga je oprostil. Tako je dobil nekako uradno dovoljenje, da sme pozdravljati s »pk, pk« in tega se je tudi držal.

Samo deklam Bobèk ni bil všeč. Pri hiši, kjer je prenočil, je bilo že ob treh zjutraj tako petelinje petje, da ni mogel nihče več spati. Če je bil še tako trdno zaprt hlev, se je močni Bobkov »kikiriki« čul po vsi vasi. Marsikak gospod je že zaradi dekel rad sprejel Bobka pod streho.

Med beračicami ni bilo takih, ki bi imele kaj posebno značilnega.

Le na eno se prav dobro spominjam, čeravno je bila samo enkrat v naši hiši.

Prišla je že pod večer in sedla k peči. Bilo je v jeseni in nekoliko hladno. Venomer je molila, in sicer precej glasno. Dali smo ji večerjo in ji odkazali ležišče v hlevu na slami, kjer je bilo sicer prav udobno in gorko. Vendar je izmoledovala pri materi še precej dobro odejo.

Oče je sicer rekel materi: »Nikar ji ne daj odeje; ne zdi se mi čisto v redu.« — »Zakaj ne?« se je čudila mati. »Zato, ker tako moli, kakor bi se hlinila in skazovala,« je razsodil oče.

Ko smo zjutraj vstali, ni bilo ne beračice ne odeje.

»Saj sem ti rekel, da preglasno moli,« je potrdil oče še enkrat.

Fr. Ločniškar.

Zgodba vrabčeve družine.

Vrabci so imeli sestanek pri najvišjem vaškem dimniku.

»Treba se nam bo braniti,« je dejal najstarejši, ganjen do solz. »Pomislite, da so poredni otroci v enem mesecu porušili dvakrat gnezdo vrabčevki Čebļjavki. Prvič so se mladiči čudežno rešili. Uboga mati je po-